

Zimsko jutro.

Aj ptičice ljubke, kaj gledate pač
me tak zaupljivo boječe?
Zakaj v teh otožnih, teh severnih dneh
mi čakate zime mrazeče?

Na jug, tja na jug poletite mi
v Italije toplo zavetje,
kjer ni monotonih sneženih poljan,
kjer klije bohotno še cvetje.

A ve ne poznate življenja poljan,
kot meni vam to so le sanje,
in z mano vred treba vam slušati
severa bolestno ječanje.

Ej rad, kako rad bi natrosil vam
tu na pot drobtinic za hrano,
saj vem, da vas muči trpki glad,
ko zrete tako me udano.

Ej, rad, kako rad! . . . A verjemite mi,
da nimam drobtine ni ene,
in glad, ta trpki, neusmilni glad
i mene na daljnji jug žene.

Iz palače mogočne, glejte, tam
bogatin na nas se ozira . . .
Nikdar on poznal ni pomanjkanja . . .
A tisoč gladú jih umira.

Ej, rad, kako rad bi natrosil vam
tu na pot drobtinic za hrano . . .
Daj Bog, da skoraj nam pride čas,
ko nebo spet rosilo bo mano.

V. S. Fedorov.

